

EWA LIPSKA

A fordítóim

A fordítóim. Ők. A folytatásom.
Halomnyi idő az asztalon
az enyém – az övék.
Szótárak lekvárja.

Cirill betűs hajnal
az irhabundás germán ködben.
Egy román antilop
a versem legszélén.

Utazások
az enyém – az övék.
Még egy ösvény *à rebours*
bármiféle ok nélkül.

Sebészeim
szóátültetései. Az övék.
Képtelenség visszaadni
e rövid költeményben.

És én
egyszerre ily sok nyelven szeretkezem.
Betűről betűre nyelem el a nedveket Nässjöben
rábukkanva egy erdőben a törvénytelen verseimre.

Hangok
az enyém – az övék. Tétovázás a könyvek felett.
Jóslat a lapok szakadékából.
A Heathrow-ról felszálló szótagok.

Mit örökölnék utánam?
Félelmem? Étvágyam
mindenhez ami elmúlik?
A rét dekoltázsához? Az ametiszt lilás lapjaihoz?

Mialatt körben
a huzatos valóság
az enyém – az övék. Számítógépes tolvajok
pletykafészkek és politikusok édene.

Szilvás lepény

Arcodról leszedem
az omlós szilvás lepény egy morzsáját.
A gyöngédség aprócska betűje.

Minden gondolattól távol
egy régi porcelán lapra helyezem.
Hadd írja be magát az öröklétbe.

Nem tudni mikor
fújt el mindent a huzat.
Valaki ablakot nyitott. Valaki ajtót nyitott.

Évek múltán is egyre
a cukrászdák között sétálok.
Fájlalom hogy csak lebegsz előttem.
És még az éj sem fejtheti meg
mikor vagyunk együtt.

Múzeum kávéház

Már nincs meg az a kávéház.
Csak a hivalkodó arany.
A sebtében legyártott másolat.

Nincsenek a srácok: a filatelisták
a bélyegek képeslapok és levelek gyűjtői.
A fekete-fehér fürdőhelyek leltározói.

Katalogizálta őket az idő.

Nincsenek már a szombati hajnalok.
A dogmatikus köd.
A rövidhajú sportolók kik
belemerültek az izmos magánhangzókba.

Nem bocsátom meg a szépséget
ama elmúlt pillanatnak
mikor lehuppantunk
a vörös műbőr fotelokba
és felhőt raktunk a kávéba.

Örvény

Néha látod hogyan pereg
egy fejről a vakolat.
Hámlik a szellem homlokzata.

Megint a történelem.
Minek visszatérni hozzá,
ha egyszer minden előttünk áll.
Megtörtént. Nincs visszaút.

Valamiféle égbolt alatt ülök
és hallgatom a közészerűség szavát.

Az imakönyvekben
reklám könyvjelzők
a szarkaláb elleni krémnek.

Minden nemzetből *hisz jól tudod*
meg lehet bélyegezni néhány gyilkost.

Az erkölcs egy kerítésnél nyöszörög
a citrom napkorong alatt.

Kevéske unalom is megteszi. A szónoklatok lármája.
És csakazértis egy örvény.

***

Érdemes meghalni
egy olyan versért
melyben
nem bízik meg a halál.

Holtpont

Amikor reggeltájt
megrekedtél a holtponton
a híd fekete szivárványán füttyentett a vonat.

Ma csak annyit szeretnék mondani
hogy a szobádban égve hagyott villany
egy csillag rangjára emelkedett.

Emlék

Gyermeklánkfű tajtékja. Ismét a dadus.
Folyton mögöttem sündörög a versekért.
Szidolozza a szavakat. A sárgaréz kilincseket.

Vigyázz a lépcsőnél, végy meleg sálat

A tükörben a szürkekabátos úr.
Kopottas ingujja feltűrve.
Szerelmed kapuhoz támasztott hasonmása.

Miként magyarázhatnám meg
ajkamon az ujjlenyomatokat.
Nem mondtunk el mindent.

És hát minek is
hiszen nincs már az a nyelv.
Mi sem. A csillag sem
amely őt állt.

Szálka

Kedvelem önt írja nekem egy húszéves poéta.
A szavak kezdő ácslegénye.

Leveléből palánkok szaga árad.
Múzsája még egy tuskóban szundikál.

Az irodalmi fűrésztelepen becsvágyó lárma.
A segédek furnérral borítják a hiszékeny nyelvet.

Körülvágják a mondatok félénk lapjait.
Gyaluval lesimított haikuk.

A gondok az emlékezetbe
fúródott szálkával kezdődnek.

Bajos kihúzni
még bajosabb körülírni.

Szállnak a forgácsok. Az angyalok csutkáái.
Por egész az égig.